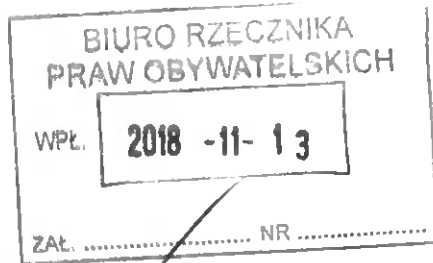

MINISTER
SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 5. 11 2018 r.

DKO-VI-053-2/18

Pan
Adam BODNAR
Rzecznik
Praw Obywatelskich

Szanowny Panie Rzeczniku,

W nawiązaniu do pisma z dnia 4 października 2018 r., VII.511.37.2016.AJK, dotyczącego odpowiedzi Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 sierpnia 2018 r. uprzejmie wskazuję, że argumenty podniesione przez Pana Rzecznika nie uzasadniają zmiany stanowiska zajętego w sprawie.

Przede wszystkim należy podkreślić, że aprobując pogląd o personalnym charakterze sprzeciwu wobec kandydatów na wykładowców Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury wynikającego z art. 53b ust. 1 i 2 ustawy dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2018 r. poz. 624 z późn. zm., dalej: u.k.s.s.p.) Minister Sprawiedliwości, wbrew sugestiom Pana Rzecznika, nie podzielił oceny, że rozwiązanie to jest niezgodne z Konstytucją RP.

Nie może budzić wątpliwości, że określony w art. 60 Konstytucji RP dostęp do służby publicznej dla obywateli korzystających z pełni praw publicznych powinien odbywać się na jednakowych zasadach, jednak teza, że kandydaci na wykładowców Krajowej Szkoły uczestnicząc z procedurze określonej w art. 53 ust. 1 u.k.s.s.p. ubiegają się o dostęp do służby publicznej jest całkowicie błędna. Chociaż w prawie nie ma legalnej definicji służby publicznej, to w wyroku z dnia 7 maja 2002 r. (SK 20/00, OTK ZU 2000, nr 3A, poz. 2), Trybunał Konstytucyjny określił jej cechy zaliczając do nich: 1) jednostronne ustalenie przez państwo w drodze ustawy warunków służby państwowej (tj. składników stosunku służbowego, w tym uprawnień i obowiązków funkcjonariusza publicznego), 2) publicznoprawny charakter stosunku służbowego, którego wyrazem jest jednostronny akt decyzyjny przyjęcia do służby w postaci mianowania przy zachowaniu zasady dobrowolności

wstąpienia do służby, 3) trwałość stosunku służbowego, 4) podporządkowanie wyrażające się w nałożonych obowiązkach i ograniczeniach, obejmujące podległość władzy przełożonego, dyspozycyjność oraz podporządkowanie interesów osobistych interesom państwa (służby), 5) zaostrzone rygory odpowiedzialności za działania (odpowiedzialność dyscyplinarna), 6) istnienie po stronie osoby pozostającej w służbie publicznej określonych uprawnień stanowiących swoistą rekompensatę za poświęcenie służbie. W niemal identyczny sposób termin ten traktowany jest w literaturze, gdzie podkreśla się, że służba publiczna w znaczeniu przedmiotowym obejmuje piastowanie godności publicznych i prowadzenie działalności publicznej oraz wykonywanie obowiązków publicznych w ramach trwałego stosunku organizacyjnego lub funkcjonalnego z instytucją publiczną, władzą publiczną lub administracją publiczną (por. A. Dubowik, Ł. Pisarczyk, *Prawo urzędnicze*, Warszawa 2011, s. 79. W. Sokolewicz, W. Drobny, M. Mazuryk, P. Zuzankiewicz, *Ustawa o służbie cywilnej. Komentarz*, Warszawa 2010, s. 25-68).

W znaczeniu podmiotowym służbę publiczną pełnią wysoko wykwalifikowani specjaliści wykonujący zadania publiczne określane mianem: funkcjonariusz (państwowy, publiczny, policji), urzędnik (państwowy, służby cywilnej), pracownik (administracji rządowej, służby cywilnej, samorządowej, administracyjnej), oraz inne osoby zatrudnione na podstawie różnych stosunków prawnych we wszystkich konstytucyjnie wyodrębnionych władzach: ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej, samorządzie terytorialnym, prokuraturze, czy instytucjach wykonujących zadania publiczne: wojsku, policji, służbach (celnej, więziennej, specjalnych) i straży (por. wyrok TK z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU nr 7/1999, poz. 163, J. Suwaj (red.), *Prawo administracyjne*, Warszawa 2008, s. 243–245, J. Boć (red.), *Konstytucje Rzeczypospolitej oraz komentarz do Konstytucji RP z 1997 r.*, Wrocław 1998, s. 112). Należy podkreślić również, że chociaż z art. 60 Konstytucji RP wynika obowiązek zapewnienia równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej (co w konsekwencji nakłada na ustawodawcę obowiązek określenia przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk oraz odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do tej służby), to nawet tak określony wymóg nie może być podstawą dochodzenia roszczenia o dopuszczenie do pracy w służbie publicznej, pełnienie w niej konkretnej funkcji czy zajmowanie określonego stanowiska.

Chociaż zgodnie z art. 53 ust. 1 u.k.s.s.p. wykładowcami Krajowej Szkoły mogą być sędziowie, prokuratorzy, czy (jako osoby posiadające specjalistyczną wiedzę z określonej dziedziny) funkcjonariusze policji lub innego rodzaju służb, co do których przy

ubieganiu się o przyjęcie istnieje obowiązek stosowania przejrzystych kryteriów selekcji), to z racji pozytywnego przejścia procedury wynikającej z art. 53 u.k.s.p., uzyskania statusu wykładowcy a tym samym wejścia w skład kadry dydaktycznej Krajowej Szkoły pomiędzy nimi, a Szkołą nie dochodzi do nawiązania stosunku zależności, podległości czy odpowiedzialności pozwalających na traktowanie ich jak funkcjonariuszy, urzędników, czy pracowników Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury (swoje obowiązki wykładowcy w oparciu o umowy zlecenia) – osoby takie pełnią służbę publiczną na podstawie dotychczasowego stosunku służbowego, a nie jako wykładowcy. Dodatkowo wskazuję, że nawet jeśli zadaniem Krajowej Szkoły jest kształcenie wstępne oraz ustawiczne kadr sądownictwa i prokuratury, to instytucja ta nie może być zaliczana do organów wymiaru sprawiedliwości bowiem zgodnie z art. 175 ust. 1 Konstytucji RP wymiar sprawiedliwości w Polsce sprawują sądy: Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe.

Wadliwy jest również pogląd, że „dodatkowe prawo zgłoszenia sprzeciwu wobec kandydatów jest zupełnie zbędne”, bowiem „zarówno Minister Sprawiedliwości jak i Prokurator stanowisko o kandydacie na wykładowcę mogą wyrazić przez swoich przedstawicieli w Radzie Programowej Krajowej Szkoły.

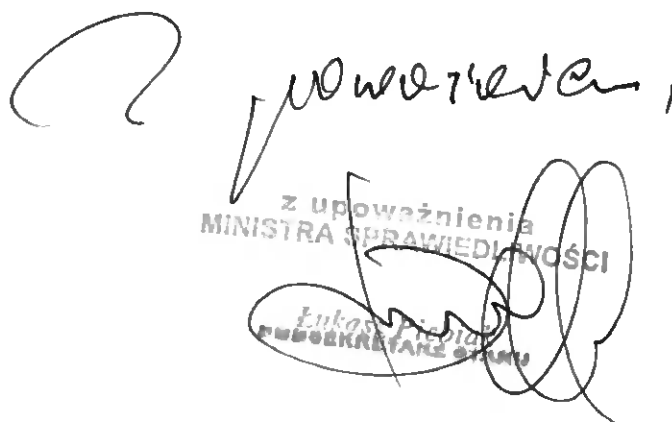
Obydwa etapy oceny kandydatów służą innym celom: Rada Programowa jest organem kolegialnym o charakterze doradczo-opiniującym, do którego zadań należy nie tylko samoistne opiniowanie kandydatów na wykładowców, ale także ustalanie ogólnych kierunków działalności Krajowej Szkoły, uchwalanie założeń do rocznych harmonogramów jej działalności szkoleniowej oraz uchwalanie założeń do programów aplikacji (co powoduje, że kandydatów na wykładowców ocenia nie tylko z punktu widzenia ich kwalifikacji merytorycznych, ale i swoistego zapotrzebowania na wykładowców o określonych specjalizacjach). Dodatkowo należy zaznaczyć, że ponieważ w skład tego maksymalnie 13-osobowego gremium wchodzi 2 członków wskazanych przez Ministra Sprawiedliwości oraz 2 członków wskazanych przez Prokuratora Krajowego, to ciężar zajętego przez nich stanowiska jest zdecydowanie inny niż w przypadku sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości, który jest wiążący.

Należy zaznaczyć, że dzieląc argumenty zawarte w uchwale Zarządu SSP „Iustitia” z 2015 roku Pan Rzecznik nie dostrzegł, że odnosi się ona do zdecydowania odmiennego trybu opiniowania kandydatów na wykładowców i regulacji, które obecnie nie obowiązują (również w odniesieniu do rozdzielenia funkcji Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego). Powoływanie się na nieistniejący stan prawny w zdecydowany

sposób uniemożliwia polemikę z poglądami Pana Rzecznika, bowiem wbrew powielonym przez Pana tezom ani w uprzednio obowiązującym stanie prawnym, ani aktualnie Prokurator Generalny nie miał i nie ma kompetencji do złożenia sprzeciwu wobec kandydata na wykładowcę. Przypomnę zatem, że zgodnie z przywołaną już w piśmie z dnia 21 sierpnia 2018 r. treścią art. 53a ust. 2 u.k.s.s.p. Dyrektor Krajowej Szkoły przedstawia Radzie Programowej do zaopiniowania kandydatów na wykładowców Krajowej Szkoły spośród osób, które zgłosiły swoje kandydatury. Kandydatów na wykładowców Krajowej Szkoły zaopiniowanych przez Radę Dyrektor Krajowej Szkoły przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości bez względu na treść owej opinii, zatem nawet negatywne stanowisko ww. organu nie przesądza o zamknięciu kandydatowi drogi do uzyskania statusu wykładowcy, o ile z wiążącego sprzeciwu – w terminie 21 dni od dnia przedstawienia mu kandydatów – nie skorzysta Minister Sprawiedliwości (art. 53b ust. 1 u.k.s.s.p.). Natomiast w przypadku kandydatów na wykładowców Krajowej Szkoły będących prokuratorami lub prokuratorami w stanie spoczynku decyzję w sprawie zgłoszenia sprzeciwu Minister Sprawiedliwości podejmuje po zasięgnięciu opinii Prokuratora Krajowego (a nie Prokuratora Generalnego) – ale co ponownie należy podkreślić – stanowisko to nie wiąże Ministra Sprawiedliwości

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że przywoływana przez Pana Rzecznika uchwała Zarządu SSP „Iustitia” dotycząca nowelizacji ustawy o Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury z 2015 roku odnosiła się do działań Sejmu RP poprzedniej kadencji, a jej faktycznym adresatem był uprzednio urzędujący Prezydent RP.

Zawarty w uchwale apel o niepodpisywanie wskazanej ustawy nie zyskał aprobaty ówczesnego Prezydenta RP.

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Lukasz Piątek
SUBSEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

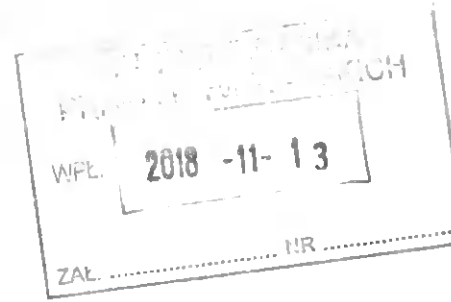
Pan

Krzysztof MARKIEWICZ

Prezes Stowarzyszenia Sędziów Polskich „Iustitia”

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
Departament Kadr i Organizacji
Sądów Powszechnych i Wojskowych
00-950 Warszawa, Al. Ujazdowskie 11
Centrala tel. 22 52 12 888

DKO-VI-053-2/18
181106-00475

OPŁATA BODNAR.
TAXE PERÇUE - POLOGNE
Umowa z Poczta Polska S.A. ID 351509/W

F, D+2 Priorytet

F

POLECONY

R

(00)459007734712331617

Pan
Adam Bodnar
Rzecznik
Praw Obywatelskich
Al. Solidarności 77
00-090 Warszawa